

[Udenrigsministeren.]

i stand til at give møde, kan en stedfortræder, der såvidt muligt skal være et regeringsmedlem, tage hans plads.

Ministerudvalgets opgave er at overveje, hvilke skridt der måtte være påkrævede for at fremme Det europæiske Råds formål, herunder indgåelse af overenskomster og vedtagelse af fælles politik med hensyn til særlige anliggender. Udvalgets beslutninger kan, såfremt dette findes formålstjenligt, have form af anbefalinger til medlemsstaternes regeringer.

Til vedtagelse af en række nærmere angivne vigtige afgørelser kræves enstemmighed blandt de repræsentanter, der afgiver stemme, og tillige, at et flertal af de repræsentanter, der er berettigede til at have sæde i udvalget, har stemt derfor.

Beslutninger om at indbyde andre lande til at blive medlem af Det europæiske Råd kræver et flertal på to trediedele af alle repræsentanter, der er berettigede til at sidde i udvalget, medens procedurespørgsmål og lignende kan afgøres ved almindeligt flertal af alle repræsentanter. Til vedtagelse af alle andre resolutioner kræves såvel et flertal på to trediedele af de afgivne stemmer som et almindeligt flertal af de repræsentanter, der har sæde i udvalget.

Den rådgivende forsamling består af repræsentanter for hver medlemsstat udnævnt på den måde, som vedkommende medlems regering bestemmer. Enhver repræsentant skal være statsborger i den medlemsstat, som han repræsenterer, og kan ikke på samme tid være medlem af ministerudvalget.

Forsamlingens opgave er at drøfte anliggender, som i medfør af statutten ligger indenfor dens beføjelser, og at forelægge resultatet af sine overvejelser i form af indstillinger til ministerudvalget. Den rådgivende forsamling kan drøfte og afgive indstilling om ethvert anliggende, som ligger indenfor Det europæiske Råds formål og virkefelt, når det enten er blevet henvist til forsamlingen af ministerudvalget, eller ministerudvalget har godkendt, at det optages på forsamlingens dagsorden. Det bemærkes udtrykkeligt i statutten, at ministerudvalget i denne forbindelse skal tage hensyn til det arbejde, som udføres af andre europæiske intergouvernementale organisationer, i hvilke nogle af eller alle rådets medlemmer er deltagere.

Medens hvert land som nævnt har en repræsentant i ministerudvalget, repræsenteres de forskellige medlemsstater i den rådgivende forsamling under en vis hensyntagen til deres indbyrdes størrelsesforhold.

Frankrig, Italien og Storbritannien er hver berettiget til 18 repræsentanter i forsamlingen; Belgien, Nederlandene og Sverige kan hver sende 6 repræsentanter, Danmark, Norge og Den Irske Republik hver 4, medens Luxembourg har ret til 3 repræsentanter.

Den britiske delegation vil komme til at bestå af 17 underhusmedlemmer, hvoraf 11 blandt regeringens tilhængere og 6 fra oppositionen, samt af et medlem af overhuset som repræsentant for det liberale parti.

Med hensyn til Danmarks delegation er det regeringens hensigt at anmode socialdemokratiets, venstres, det konservative folkepartis og det radikale venstres rigsdagsgrupper om at udpege en repræsentant hver.

Til forsamlingens beslutninger kræves som hovedregel to trediedele flertal af de afgivne stemmer, dog at den i sager vedrørende procedure og lignende kan foreskrive andre afstemningsregler. Forsamlingen skal møde til en ordentlig samling hvert år. Tidspunktet for denne samling og dens varighed fastsættes af forsamlingen selv, således at det såvidt muligt undgås, at den helt eller delvis holdes samtidig med medlemsstaternes parlamentssamlinger og De Forenede Nationers plenarforsamlinger. En ordentlig samlings varighed kan ikke udstrækkes over een måned, medmindre ministerudvalget og forsamlingen er enige herom.

Det er tanken, at forsamlingen skal træde sammen den 11. august i år. Ministerudvalget, der ifølge statutten skal mødes forinden og ved begyndelsen af hver samling i den rådgivende forsamling, træder sammen den 8. august.

Det europæiske Råd skal have sæde i Strasbourg.

Hvad angår fordelingen af de fælles omkostninger på medlemsstaterne, var det oprindelig tanken, at omkostningerne skulle fordeles efter antallet af repræsentanter i den rådgivende forsamling, hvilket ville have været uforholdsmæssigt byrdefuldt for de mindre lande, der har et i forhold til deres folketal større antal repræsentanter end de store lande.

Det lykkedes imidlertid på Londonkonferencen at få vedtaget et dansk forslag om, at de nævnte fællesudgifter skal fordeles efter vedkommende lands befolkningstal.

Det er endnu ikke muligt at sige, hvor meget Danmarks andel i udgifterne vil beløbe sig til, men det bliver antagelig omkring halvtredie procent af de samlede udgifter.

Medlemsstaterne afholder selv omkostningerne ved deres repræsentation i ministerudvalget og i den rådgivende forsamling.